

Reglerne i Loven af 1922 og Reglerne i Lovforslaget her, idet det ved Loven vedrørende „Isbjørn“ blev bestemt, at Udgiftsbeløbet skulde tilvejebringes gennem en Skibsafgift, medens Hensigten her altsaa er, at Havnene enten skal afholde Udgiften selv eller skaffe sig den refunderet ved en Vareafgift, hvorved Omkostningerne jo vil blive lagt paa Importørerne eller i sidste Instans paa Forbrugerne. Efter den Beregning, her er gjort, vil altsaa Statens virkelige Udgift ved hele Foretagendet blive 15 000 Kr., idet, som jeg har nævnt allerede en Gang, baade Udlæget til Anskaffelse af Skibet og Udgiften til den aarlige Drift maa ses som et Pengeudlæg; begge Dele skal nemlig — altsaa bortset fra disse 15 000 Kr. — refunderes af de 120 000 Kr., som aarligt indbetales af Havnene. Denne Plan har den overvejende Del af Provinshavnene efter de foreliggende Oplysninger givet deres Tilslutning. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at det drejer sig om ca. 24 Provinshavne, der har tiltraadt Tanken.

Som vi allerede har hørt af den højtærede Minister, er det Hensigten, at den nye Bryder skal samarbejde med „Isbjørn“ i et Samarbejde, der synes ret naturligt, da „Isbjørn“ er større og mere dybtgaaende, altsaa maa opgives at arbejde paa Steder, hvor den nye og mindre Isbryder vil kunne virke. Det er min Overbevisning, at der paa Grund af dette og andre Forhold vil kunne etableres et frugtbart Samarbejde mellem den større Bryder, som jeg vil kalde Farvandsbryderen, og denne mindre, som jeg vil kalde Fjordbryderen. Jeg tror, at Tanken er rigtig. Om det vil blive morsomt at administrere hele dette Apparat, er en anden Side af Sagen. Jeg maa tilstaa, at det er et Punkt, hvor jeg har nogen Betænkelighed, men det maa nærmest gaa ud over Ministeren, som skal føre Tanken ud i Livet. Jeg tror, at det let vil gaa saaledes, at alle Provinshavnene vil melde sig paa samme Tid og bede om, at der først maa tages Hensyn til hver enkelt af dem, idet 101 ellers er ude. Jeg forudsætter imidlertid, at Ministeriet er forberedt paa, hvad der vil komme; det vil neppe udeblive.

Personlig har det været mig en Tilfredstillelse at se det foreliggende Lovforslag, idet det glæder mig, at det ved sin § 5 udtrykkelig fastslaar, at der i visse Tilfælde skal betales Bjærgeløn, naar det er en Bjærgning, Statsisbryderen foretager. Det er et Punkt, der har interesseret mig, og med Hensyn til hvilket jeg i 1922 gjorde Indvendinger, saaledes som det vil ses af Landstingstidende for 1921—22 Sp. 2251, i Anledning af, at

Bestemmelserne i saa Henseende var uklare i den Lov, der ligger til Grund for Bygningen af „Isbjørn“.

Til de Kendsgerninger, der saaledes foreligger, skal jeg endnu kun føje denne, at vi jo har modtaget Lovforslaget fra Folketinget, hvor det er vedtaget enstemmigt. Af denne Grund og af de andre Grunde, som jeg allerede har nævnt, kan jeg slutte mig til Lovforslaget og udtale, at mit Parti er rede til at gøre det til Genstand for en velvillig Behandling.

Jeg havde egentlig troet, at Lovforslaget efter den Behandling, det har faaet i Folketinget, kunde have passeret dette Ting uden Udvalgsbehandling, men jeg er blevet gjort opmærksom paa, at der fra enkelte Sider — jeg tænker her særlig paa de Havne, som ikke har ønsket denne Isbryder — næres nogen Betænkelighed overfor en Del af Lovforslaget. Der spørges fra disse Sider, hvorledes man maa forstaa Afsnittet i § 2, 3die Stykke, hvori det hedder: „Efter Ministerens Bestemmelse kan Afgiften indtil videre nedsættes eller endog helt bortfalde, for saa vidt angaar Havne, der enten selv raader over tilstrækkeligt Isbrydningsmateriel, eller for hvilke Isbryderhjælp erfaringsmæssigt skønnes ufornøden.“ Her er jo nok visse Direktiver for, hvilke Havne der skal fritages for at svare denne Afgift eller have Nedsættelse i Bidraget, men der er dog Spillerum for en Del Fortolkning, saaledes at det vilde være ønskeligt at faa Spørgsmaalet noget klarere belyst, end det frembyder sig ved en umiddelbar Læsning af Lovforslaget. Det forekommer mig, at man ikke helt kan afvise de Betæneligheder, der næres for dette Faatal af Havnes Vedkommende. Maa jeg nævne som et Eksempel, at naar Odense selv mener at raade over tilstrækkeligt Isbrydermateriel til at sætte sin Havn i farbar Forbindelse med de store Farvande, saaledes at man af den Grund ikke har ønsket at slutte sig til Tanken om Anskaffelse af denne mindre Isbryder, saa vilde der, synes jeg, være noget urimeligt i, om denne Havn ikke des mindre skulde bidrage et Beløb, som, hvis det skulde være normalt, vel maatte komme til at udgøre ca. 10 000 Kr. for Odenses Vedkommende. Jeg mener i alt Fald, at man ikke kan underkende Berettigelsen af denne Tanke fra en saadan Havns Side. Jeg maa maaske pege paa et Par andre Havne. Jeg tænker særlig paa Fredericia, Nyborg, Korsør, og der kan maaske være flere, for hvilke der absolut maa kunne blive Tale om Nedsættelse af eller Fritagelse for Afgiften, hvis man skal